Şefik Direnoğlu koleksiyonundan

CENGİZ HAN

Mevlâna

1207 - 1273

BÜYÜK mutasavvıf ve mütefekkirdir. Horasan'ın Belh şehrinde doğdu. Babası «Sultan-ül Ulema« adıyle anılan Bahaeddin Veled, annesi Mümine Hâtun'dur. Anadolu'ya göçettikleri zaman, Selçuk Hükümdarı Alâeddin Keykubat'ın dâveti üzerine Konya'ya yerleştiler. Sultan-ül Ulema burada ders verdi. Ölümünden sonra yerini 1231'de oğlu Celâleddin aldı. Pek çok öğrenci yetiştirdi. Ünü her tarafa yayıldı. 66 yaşındayken Konya'da vefat etti.

BÜYÜK bir islâm müderrisi olan Celâleddin-i Rûmi'nin yaşantısını kökünden sarsan olay, 25 Kasım 1244 günü Konya'da, tasavvuf dünyasının ulu bir kişisi olan Tebrizli Şems ile tanışmasıyle meydana geldi. «Tasavvufun iki büyük denizinin birbirine karışması» olarak nitelendirilen bu karşılaşmadan sonra Celâleddin-i Rûmi medreseyi de, kendisine yürekten inanıp bağlanmış olan öğrencilerini de yüzüstü bırakıp Şems ile bitip tükenmek bilmeyen bir sohbete daldı. Bu iki can dost adeta birbirini tamamlamış ve irşât etmişlerdi. Bu sohbet ve semâ bitmek bilmiyordu âdeta. Semâ, âşıkların gıdasıydı, sözden eyleme geçiş, kötülüklerden arınmaydı. Mutluluğun en ulusuna erişmişti Şems ile sohbette ve semâda.... Coştu, çağladı, taştı, söyledi ve söyletti...

Bu hâl Mevlâna'yı seven öğrencileri arasında bir kıskançlığa yol açmıştı. Bu büyük insanı kendilerinden uzaklaştıran Şems'i tehdit ile onu Konya'dan uzaklaşmaya mecbur bıraktılar. Şems'in gidişi, Mevlâna'yı yakıp kavurdu. Onda ilâhi bir güzellik ve zekâ buluyordu, bu ateş içinde en güzel şiirlerini terennüm etti. En yakıcı feryatlar kopardı. Bu durum karşısında oğlu Sultan Veled, yanına aldığı yedi kişiyle diyâr diyâr dolaştı, nihayet Şam'da bulduğu Şems'i tekrar Konya'ya getirdi. Ancak bu dönüşten sonra Mevlâna büsbütün tasavvuf denizinin içinde yuvarlanmıştı. Nihayet Şems, aralarında Mevlâna Celâleddin-i Rûmi'nin diğer oğlu Alâeddin'in bulunduğu bir muhalif grubun hazırladığı tuzak neticesi ortadan kaldırıldı. Şems'in 5 Aralık 1247 günü yedi kişi tarafından öldürülerek cesedinin bir kuyuya atıldığı söylenir. Bir başka rivayete nazaran da Şems kendiliğinden Konya'dan uzaklaşmıştı.

Şems'in bu gidişinden ve ortadan kayboluşundan sonra perişan hâle gelen Mevlâna kendisini tamamen şiir, musiki ve semâya verdi. Yazdıklarında Şems ile kendini aynı insan olarak görüyordu. «Vahdet-i vücut (Varlıkta birlik)» felsefesinin tabiî bir sonucu olan bu görüş ve gösteriş, Mevlâna'ya büyük bir lirizm kazandırdı.

Mevlâna, Şems'in ölümüne bir türlü inanamadı. Fakat onu görememenin, onun hasreti içinde «Divan-ı Kebîr» adını taşıyan büyük eserini yazdı. Daha sonraları kuyumcu Selâhaddin'i hemdem edinmiş, onun da vefatıyle aşkının zirvesine ulaşmıştı. Etrafına büyük kitleleri toplayan Mevlâna bundan sonra Konya Ahilerinin şeyhi Çelebi Hüsameddin'i naip olarak yanına aldı. Mevlâna altı ciltlik muhteşem eseri «Mesnevî»yi onun teşvikiyle yazdı ve büyük bir kısmını ona dikte ettirdi.

1273 yılında «Sultanlar Sultanı» Mevlâna Celâleddin-i Rûmi, şiddetli bir humma ile yatağa düştü. Selçuk Sultanı, sarayın en ünlü iki hekimi olan Mevlâna Kemâleddin ile Gazafer'i ona bakmakla vazifelendirmişti. İki doktordan başka Hüsameddin Çelebi, oğlu Sultan Veled, Şeyh Sadreddin ve Kadı Seraceddin bir an olsun başından ayrılmıyorlar ve soğuk su ile alnını ayaklarını, kollarını ovarak hararetini gidermeye çalışıyorlardı. Mevlâna şiddetli ateşine rağmen şuurunu muhafaza etmekteydi ve yanındakileri teselliden de geri kalmıyordu: «— Kendinizi üzmeyin... Hastalığımız, bizi bu âlemden ayıracak bir sebepten başka bir şey değildir...»

«Sultanlar Sultanı», 17 Aralık 1273 pazar günü hayata gözlerini yumduğu zaman bütün Konya hudutsuz bir üzüntüye garkoldu, cenazesi hiç bir fâniye nasip olmayan ulvî bir merasimle kaldırıldı. Ona inanan, ona bağlanan insanların tek tesellisi, ölümün bir ayrılık olmadığı görüşünde toplanıyordu. Bu yüzden o geceye ayrılık gecesi diyemediler: «Şeb'i arûs - Gelin gecesi» sıfatını verdiler.

25.618 beyitlik «Mesnevi»si, 12 divanı ihtiva eden «Divan-ı Kebîr»i ve sayısız eserleriyle Türk tasavvuf edebiyatında da ölümsüzleşen Mevlâna Celâleddini Rûmi'ye inananlar onun görüşlerinin ışığı altında Mevlevi tarikatını kurdular. Müzik ve raksa bünyesinde yer veren Mevleviliğin merkezi ise Konya oldu. O, kapılarını her dinden kişilere açmıştı, Mevlevi tarikatına da her dinden kişiler girdiler.

Gel, yine gel!
Ne olursan ol,
İster kâfir ol, ister mecusi
İster yüz kerre tövbe etmiş ol,
Umutsuzluk kapısı değil bu kapı,
Yüz kerre tövbeni bozmuş olsan yine gel!

Mevlâna müzesinden

MEVLÂNA

Hacı Bektaşı Velî

1216 - 1310

BEKTAŞİ tarikatının önderidir. Horasan'ın Nişabûr şehrinde doğdu. Asıl adı Mehmet, sanı ise Bektaş'tır. Baba tarafından İmam Hüseyin'in soyundan geldiği ve Hazret-i Ali'nin on altıncı batın torunu olduğu söylenir. Öğrenimini Nişabûr'da yaptı. Sonra Kırşehir yöresindeki Suluca Karahöyük'e yerleşti, buradan görüşlerini yaydı. Ölümünden sonra torunu Balım Sultan Bektaşi tarikatını kurdu. Türbesi de, bugün adıyle anılan ilçededir.

YERYÜZÜNDE hayli geniş bir kitleye hitâp eden Bektaşi tarikatının önderi olan ve Bektaşilerin piri gözüyle bakılan Hacı Bektaşı Velî, bir tarikat kurmayı ve pîr olarak başına geçmeyi asla düşünmemişti. O sadece bir mürşit olarak ortaya çıkarak insan sevgisini ve insanlığı dünyada her şeyin üstünde tutma inancını insanlara yaymaya çalıştı ömrü boyunca. Bir görüşe göre, Hacı Bektaşı Velî, Anadolu'ya yerleşmiş bulunan Türkleri irşât için, hocaları Ahmet Yesevî'nin talebesi olan Lokmanı Perende ile Seyyid Muhammed tarafından vazifelendirilmişti. Üzerine ayrıca Türkleri birleştirmek, aralarındaki geçimsizliği kaldırmak ve kardeş kılmak görevini de alarak Horasan'dan kardeşi Menteş ile birlikte ayrılmıştı. Hacı Bektaş'ın Anadolu'daki ilk durağı Sıvas oldu, oradan Amasya'ya geçti. Halifesi olduğu Babaî tarikatı şeyhi Baba İshak'ın vefatına kadar Amasya'da kaldı. Sonra bugünkü Kırşehir'in güneydoğusuna rastlayan Suluca Karahöyük'e gitti. Burası, Selçuk Hükümdarı Alâeddin Keykubat tarafından, savaşlarda büyük yararlık gösteren Horasanlı Yunus adında bir askere «yurtluk» olarak verilmiş ufacık bir konak yeriydi. Sadece 7 hâneden ibaret olan ve bir obayı andıran bu konak yerine Horasanlı Yunus'un oğlu İdris'in konuğu olarak yerleşti.

Hacı Bektaşı Velî, bir din adamı, bir yenilikçi, bir düşünür, bir sosyolog, bir mâneviyatçı, bir ziraatçi ve tam bir Türkçü idi. Bütün bu özellikleriyle insanların gönüllerine kolaylıkla girmesini başardı.

Hacı Bektaş, Suluca Karahöyük'ü bir halk üniversitesi hâline getirdi; bu arada geleceğin birçok mutasavvıf ve bilginlerini de yetiştirdi. Bu öğrencilerini çeşitli diyârlarda açtığı «Kırk Ocak»lara gönderdi, buralarda vazifelendirdi onları. Görüşlerini etrafa yaymakta bu öğrencilerinin pek önemli rolü oldu. Yunus Emre'nin hocası olan ve Hacı Bektaş'a «Taptuk (bulduk) Padişahım» dediği için bu isimle anılan Taptuk Emre, Sarı Saltuk, Geyikli Ahmet Baba, Abdal Mûsa, Ahî Evren, Balkan ülkelerinde büyük hizmetler gören Kızıl Deli Sultan (nâm-ı diğer Seyyid Ali), Kaygusuz Abdal ve Pîr Sultan Abdal bunların arasında idiler.

Bektaşî inancına göre, Orhan Gazi ilk Osmanlı ordusunu kurarken Hacı Bektaş'ın fikirlerinden faydalanmış, kurulan orduya dua etmiş ve yeniçeriler de kendisini «Pîr» olarak tanımışlardır. Hattâ elini bir askerin başı üzerine koyup dua ettiği zaman arkaya doğru sarkan kol yeninin hâtırasına Yeniçeri serpuşlarının arkası bir yen gibi uzatılmıştır arkaya doğru. Hacı Bektaşı Velî, Yeniçeriliğin kurulmasından, hattâ Sultan Orhan'ın doğumundan çok önce vefat ettiği için bunların doğru olmasına imkân yoktur. Ancak Yeniçeri ocağında Bektaşiliğin hâkim olduğu ve Yeniçerilerin kendilerine «Taife-i Bektaşiyân» dedikleri gerçektir. Ve Yeniçeri ocağındaki bu eğilime uyan Yavuz Sultan Selim'in de Bektaşî tarikatına girdiği bilinir. Yavuz, Osmanlı hânedânı içinde Bektaşiliği kabul eden tek padişahtır.

Hararet nar'dadır, sac'da değildir
Keramet baş'dadır, tac'da değildir
Her ne arar isen kendinde ara,
Kudüs'te, Mekke'de, Hac'da değildir.

Sâkin ol, kimsenin gönlünü yıkma,
Gerçek erenlerin izinden çıkma,
Eğer adam isen ölmezsin, korkma
Âşığı kurd yemez, uc'da değildir.

Diyen Hacı Bektaşı Velî, vefatından sonra daha büyük önem ve değer kazandı. Bu büyük önem karşısındadır ki, vefatından yıllar sonra torunlarından Balım Sultan tarafından onun görüşlerinin ışığı altında bir tarikat kuruldu ve adına Bektaşilik denildi. Bundan sonra Suluca Karahöyük daha büyük önem kazandı ve Hacı Bektaş adıyle anılmaya başladı. Hacı Bektaşı Velî'nin kabrinin bulunduğu yerin çevresi bir ziyaretgâh, bir Bektaşilik merkezi hâline geldi. Hacı Bektaşı Velî'nin medfun bulunduğu ve «Huzur-u Pîr» adıyle anılan türbe ise Yavuz Sultan Selim tarafından yaptırıldı.

«İnsanoğlu, bütün mahlûkat ve mevcudattan kutsaldır. Ulu Tanrı, Hazret-i Âdem'i yaratırken kendi nûrunu ve cemâlini ona vermiştir. Tanrı, insan-ı kâmilin özünde ve yüreğindedir.» görüşü Bektaşiliğin ana prensibini teşkil etmektedir. **Allah'ı ve Peygamberi tanıyan ve Hazret-i Ali'ye bağlı olan Bektaşiler şu 7 prensibe bağlıdır: İnsanlık, iyilik, adalet,, hürriyet, müsavat, çalışkanlık ve insanlık aşkı...**

Hayat koleksiyonundan

HACI BEKTAŞI VELİ

Nasrettin Hoca

ONİKİNCİ ASIR

ON İKİNCİ asırda yaşamış olan, büyük Türk filozofudur. Doğum ve ölüm tarihleri belli değildir. İlk öğrenimi, doğduğu köy olan Sivrihisar'a bağlı Horto köyünde yapmış, daha sonra Akşehir'e yerleşerek medreselere devam etmiştir. Uzun süre Akşehir Kadılığı görevinde de bulunan Nasrettin'in nükteleri sadece ülkemizde değil, bütün dünyada ünlüdür. 90 yaşına kadar yaşadığı tahmin edilmektedir. Türbesi, Akşehir'de bir «Ziyaret» yeridir.

ELİN ağzı torba değil... Bir gün komşuları, Nasrettin Hoca'ya karısını çekiştirmeye başladı:

«— Hocam, söylemek bize düşmez ama, karın, o kapı senin, bu kapı benim, çok geziyor...»

Hoca, kaşlarını çattı:

«— Yok canım» dedi «Gezmez...»

Konu komşu; «Sen öyle bil, ama geziyor...» diye diretince, Hoca öfkelendi:

«— Niye inat ediyorsunuz be insafsızlar» dedi. «Benim hâtun bu kadar gezseydi, biraz da bizim eve uğrardı...»

.... Akşehir'e yolu düşenler, Hoca merhumun türbesini ziyaret etmezse «Gülmekten yana nasibi kesilir» derler. Hattâ yakın zamana kadar, düğün dernek kurulurken, Hoca merhumun türbesine gelen, onun ruhunu da şölene davet eden çok olurdu.

Bu türbe, şöyle uzaktan bakılınca çadıra benzer. Etrafı açıktır ama, kapısında koca bir kilit asılıdır. Rahmetli öyle istemiş, öyle yapmışlar. Sözün kısası, son nefesinde bile nükteyi bırakmamış.

İşte Nasrettin Hoca, sekiz yüzyıldır bu türbede yatar. Hani, karısının suratsızlığından, eşeğinin inadına kadar hayatını âdeta ezbere biliriz de, geniş bir hâl tercümesi bir türlü elimize geçmemiştir. Bu yüzden Hoca merhumun doğum tarihi de, ölüm tarihi de, bütün araştırmalara rağmen öğrenilememiştir.

Hemen belirtmeli, Hoca merhum, Türk halkının ince zekâsında ve lâtif nüktelerinde efsaneleşen bir dâhidir. Bunca nükteyi «şaklabanlık» olsun diye yapmamıştır. Niyeti, etrafı eğlendirmek değildir. Her nüktenin altında, bir gerçek gizlidir. Parayı veren, düdüğü çalar, dediği gibi...

Nasrettin Hoca'nın on ikinci yüzyılda yaşadığını, o devirde Sivrihisar Müftüsü olan Hasan Efendi' nin «Mecmua-i Maarif» adlı eserinden öğreniyoruz. Hasan Efendi, tamamlayamadan vefat ettiği bu eserde, Nasrettin Hoca'dan da bir nebzecik bahsetmiştir.

Buna göre, Nasrettin Hoca, Sivrihisar'ın Horto köyünde doğmuştur. Babası, köyün imamı Abdullah Hoca'dır. Küçük Nasrettin, ilk derslerini babasından almış, sonra Sivrihisar'da medreseye devam etmiştir. İyi bir öğrenim gördüğü sanılmaktadır.

Babası ölünce, köy imamlığı ona kalmış ve «Hoca» ünvanını böylece kazanmıştır. Fakat Nasrettin Hoca'nın köy imamlığı uzun sürmemiş, gidip geldikçe pek sevdiği Akşehir'e yerleşmeye karar vermiştir. «Mecmua-i Maarif»te, Nasrettin Hoca'nın Horto köyü imamlığını, aynı köyden Mehmet Efendi'ye devrederek, genç yaşta Akşehir'e göç ettiği yazılıdır.

Nasrettin Hoca'nın Akşehir'de baş-göz edildiği ve görücü usulüyle evlendiği karısının, Akşehir'e yakın Koza köyünden olduğu bilinmektedir. Hoca merhum, yüzünü ancak dünya evine girerken görebildiği karısından çok çekmiştir. Onun suratsızlığı kadar aksiliğini, hattâ eteği belinde ne kadar dolaşsa da savrukluğunu anlatan pek çok fıkrası vardır.

Bir gün, komşu evden cenaze çıkar. Yakınları, arkasından ağlaşır, bağırışırlar:

«— Odsuz, ocaksız, o karanlık dünyaya nasıl göçersin! Ah, bizi bırakıp da nasıl gidersin!..»

Hoca bu ağıtlara kulak verirken, bir de bakar ki karısı kapıyı aralamış, başını uzatmış, olup bitenleri seyre dalmıştır. Pür telâş seslenir:

«— Aman hâtun, kapa şu kapıyı. Ağlaşanların dediğine bakarsan, rahmetli galiba bize geliyor...»

Nasrettin Hoca'nın doksanına kadar yaşadığı rivayet edilir. Kendini büyük küçük herkese sevdiren Hoca merhum, Akşehir'de «Kadı»lık mevkiine kadar yükselmiş, uzun yıllar bu görevde kalmıştır.

Cübbesi hocalığından, kürkü kadılığından yadigârdır. Kürkün hikâyesini bilirsiniz. Lâfın altında az hikmet mi gizlidir?...

Nasrettin Hoca'yı büyük bir ziyafete davet ederler. «Çalım satıyor» demesinler diye, kürkünü bırakır, günlük esvabıyle gider. Ama, aldırış eden olmaz. Canı sıkılır Hoca'nın. Ziyafet evinden usulca çıkar. Kürkünü giyer, gelir. Bu defa kapılardan karşılarlar onu. Bir saltanat, bir ihtişam, baş köşeye oturturlar. Yemek başlar. Hoca merhum, besmeleyi çekip, kürkünün eteğini çorbaya uzatıverir. Sofrada kim varsa, hayretle bakarlar Hoca'ya:

«— Hayrola Hocam, ne yapıyorsun?...»

Hiç istifini bozmaz. Gene uzatır kürkün ucunu:

«Bu iltifat bana değil, sana...» der. «Ye kürküm, ye...»

Beyazıt Devlet Kütüphanesinden

NASRETTİN HOCA

Osman Gazi

1258 - 1324

OSMANLI İmparatorluğu'nun kurucusudur. Söğüt'te doğdu. Kayı aşireti başbuğu Ertuğrul Bey'in oğludur. Osman Gazi, ilk zaferini İnegöl Tekfuru ile yaptığı savaşta kazandı. Bizans'ın bu güçlü merkezini fethetti. Bunu Koçhisar ve Karacahisar'ın fetihleri izledi. Selçuk Hükümdarı tarafından, bu başarılarından ötürü kendisine Beylik unvanı verildi. 43 yıllık saltanatını fetihlerle süsledi. Bursa'da hayata gözlerini yumdu. Orada yatar.

OĞUZ Türkleri'nin 24 boyunun en soylularından biri kabul edilen Kayı aşireti 400 çadır ve kadınlı erkekli 4000 kişi olarak Orta Asya'dan Türkistan'a ve oradan da Anadolu'ya gelmiş, buradaki konaklama sırasında vukua gelen Yassıçemen Meydan Muharebesi'nde Anadolu fatihi Türk - Selçuk Sultanı Alâeddin Keykubat'a büyük hizmette bulunmuştu. Kayı aşiretinin bu hizmetinden ziyâdesiyle hoşnut olan Selçuk Sultanı onlara Kuzeybatı Anadolu'da bir yurt vermişti. Bilecik - Eskişehir - Kütahya illerimizin sınırlarının birleştiği bu nokta Selçuk toprakları ile Bizans arasında bir tampon bölge idi. Böylelikle Sultan Alâeddin Keykubat, babası Gündüz Alp'in ölümü üzerine aşiretin başına geçen Ertuğrul Bey'e bu yurdu vermekle Bizanslılara karşı kendi güvenliğini sağlayacak bir tâbiye sahibi olmuştu. Ertuğrul Bey, aşiretinin başında bulunduğu yıllar içinde üstün bir gayret göstererek topraklarını yaklaşık olarak dört misline çıkarmış ve oğlu Osman'a böyle bir yurt bırakarak 1281 yılında hayata gözlerini yummuştu.

Söğüt'te oturan Osman Bey, komşularıyle iyi geçinen, mert olduğu kadar saygılı ve sohbetine doyum olmaz bir insandı. Bu bakımdan komşularından olan Şeyh Edebali ile olduğu kadar Bilecik Tekfuru ile de gâyet iyi dosttu. Ancak Edebâli'nin, genç Osman Bey'i hakikaten çok sevmesine karşılık Bilecik Tekfuru yüzüne gülmesine rağmen Osman Bey'e karşı hiç de iyi hislerle dolu değildi. Hele onun fütuhata başlamasından zerrece hazetmiyordu.

Şeyh Edebâli'ye misafir olduğu bir gece Osman Bey tuhaf bir rüyâ görmüştü. Şeyhin kuşağından çıkan bir hilâl, Osman'ın bağrına giriyor ve göğsünden bir ağaç fışkırıp dal budak salarak cihanı kaplıyordu. Dağlar, ormanlar, dereler, ırmaklar, şehirler, denizler hep bu ağacın altında kalıyordu. Osman Bey ertesi sabah bu rüyâsını anlattığında Şeyh Edebâli heyecana kapılmış: «— Oğul sen padişah olacaksın. Devletin cihânı kaplayacak. Benim kızım Mal Hâtun senin neslini üretecek. Kızım artık senin helâlindir..» diyerek Mal Hâtun'u derhal Osman Bey ile nikâhlamıştı. Mal Hâtun ile evlenen Osman Bey'in bir oğlu oldu, adını Orhan koydu. Osman Bey, Bilecik Tekfuru ile olan iyi münasebetlerini devam ettiriyordu. Bir gün Bilecik Tekfuru'nun, oğluna Yarhisar Tekfuru'nun kızını alıp büyük bir düğün tertipleyeceğini işittiği zaman komşusu olan tekfura gitmiş ve yaylalarda yetiştirdikleri koyunlardan kendi eliyle ayırdığı en iyilerini düğün armağanı olarak sunarken «Hâtunum da siz kardaşımın hâtunu ile tanışmak ister, izin verirseniz onu da getirelim düğüne» demeyi de ihmâl etmedi. Tekfur, son zamanlarda Osman Bey'e karşı iyice artan husumeti yüzünden bunu büyük bir fırsat bildi ve orada adamlarıyle yaptığı konuşmada bu düğün sırasında Osman'ın öldürülmesi kararlaştırıldı. Osman'ın iyi dostu olan Harmankayası Tekfuru bu fecî tuzağın hazırlandığını haber alır almaz durumu kendisine haber verdi, dikkat etmesini söyledi. Düğün, şehrin dışındaki Çakırpınarı mevkiinde kır eğlenceleri hâlinde yapılacaktı. Türk beyi de dâvet edilmişti düğüne. Ancak kendisine hazırlanan tuzaktan haberi olan Osman Bey, Bilecik Tekfuru'na karşı bir tuzak hazırlamıştı.

«— Hâtunlarımızla geliyoruz. Ancak sizden ricamız odur ki, hâtunlarımız Çakırpınarı'ndan ayrı bir yere gönderilsinler ki, tekfurları görüp utanmasınlar. Ağırlıklarımızı da Bilecik'e yollarız.» şeklinde haber saldı tekfura.

Osman Bey'in Bilecik'e gönderdiği ağırlık iki katar öküz yüküydü ve bunu götüren kadınlardı. Aslında ağırlık diye götürülen, keçelerin içine sarılmış askerlerdi. Kadın kılığı altında Çakırpınar'ına gönderilenler de aynı şekilde askerlerdi.

Kaleye yük olarak giren askerler kılıçlarına sarılıp orayı hemen ele geçiriverdiler. Osman Gazi'nin de düğün sırasında birden yerinden fırlayıp atına atlayarak kaçmaya başlaması tekfuru şaşırtmış ve «— Türk kaçtı, yakalayın!» diye bağırarak adamlarını onun peşinden göndermişti. Kadın kılığı altındaki cengâverler hemen kılıçlarını sıyırıp peşlerine düşmüşler ve iki ateş arasında kalan tekfur ile askerleri kılıçtan geçirilerek Bilecik, Türklerin malı olmuştu. Osman Bey böylelikle adını taşıyacak ve üç kıtaya yayılacak büyük devletin kuruluşu yolunda ilk büyük adımını da atmış oldu...

Beyazıt Devlet Kütüphanesinden

OSMAN GAZİ

Yunus Emre

1280 - 1330

ÜNLÜ halk şairimizdir. Sarıköylü'dür. 9 yerde mezarı, 15 yerde makamı vardır. Yedi asrı aşan bir zamandan beri şiirleri, ilâhileri yaşamakta ve söylenmektedir. Yunus, önce Taptuk Emre dergâhında bir çile devri geçirmiş, sonra gurbete çıkmış, Konya'yı, Şam'ı, Azerbaycan'ı dolaşmıştır. Şiirleri bir divan halinde toplanmış, defalarca basılmıştır. UNESCO, 1971 - 1972 yılını bütün Dünya'da «Yunus Emre Yılı» olarak kabul etmiştir.

FAKİR YUNUS, gönülsüz Yunus, yıllardan beri Taptuk dergâhına dağdan odun keser, tekkenin yakacak ihtiyacını tek başına karşılardı. Çünkü, kıtlık günü Hacı Bektaş dergâhına vardıkta buğday istemiş, himmet teklif edilince buğdayda diretmişti. Yolda aklı başına geldi ama, erenler himmetini alamadı. Çünkü nasibi Bektaş Veli'den Taptuk Emre'ye verilmişti. Taptuk dergâhına yüz sürdü, kırk yıl bir tek eğri odun getirmedi. Soranlara «Taptuk dergâhına odunun bile eğrisi gerekmez» dedi. Kendini öylesine hiçe indirdi ki, sonunda muradına erdi. Ama nasıl erdi?

Bir gün Yunus, Ana Bacı'ya: «Şeyhim bana ruhsat verir mi?» diye sordu. Taptuk Emre, çok yaşlıydı. Gözleri iyi görmezdi. Ana Bacı, Yunus'a akıl öğretti: «Yarın sabah erkenden gel, dergâhın eşiğine yat. Şeyh çıkarken ayağı sana takılır, kim bu? diye sorar bana. Yunus, derim. Hangi Yunus? derse çilen tamam olmamıştır. Bizim Yunus mu? derse elini öpersin, nasibini verir.»

Derviş Yunus, Ana Bacı'nın sözünü tuttu. Ertesi sabah şeyh, eşikten atlarken ayağı takıldı. Sordu. Ana Bacı «Yunus» deyince Taptuk Emre: «Bizim Yunus mu?» dedi. O zaman derviş Yunus kalktı, Şeyhin eline sarıldı:

Doğruya varmayınca
Mürşide yetmeyince
Hak murâd etmeyince
Sen derviş olamazsın

dedi. Dili çözülmüştü. Bunun üzerine şeyhi ona seyahat izni verdi. Yunus da yollara düştü. Köy köy dolaşarak dergâhta öğrendiği «Kendini biliş» ilmini başkalarına da öğretmeye koyuldu.

Ben yürürüm yâna yâna
Aşk boyadı beni kana
Ne âkılem ne divana
Gel gör beni, aşk neyledi

diye bağrını döverek Tanrı aşkını şiirleştirmeye girişti. Bir gün, köy hocası derviş Yunus'a: «Sen namazını kıldın mı?» diye sordu. Tanrı'yı gönül gözüyle gören âşık hemen dile geldi:

Bir kez gönül yıktın ise bu kıldığın namaz değil,
Yetmiş iki millet dahi elin yüzün yumaz değil
Er odur ki alçak dura, ayık odur yola vara
Göz odur ki Hak'kı göre, gündüz göresi göz değil.

Zavallı köy hocası bu sözler karşısında neye uğradığını bilemedi ve Yunus'un eteğine yapışarak, onunla dağ tepe yollara düştü. Bu ne ilimdi? Bu ne Tanrı sevgisiydi ki, dünyada her şeyi bir yana bıraktırabiliyordu?..

Canlar canını buldum, bu cânım yağma olsun
Assı ziyandan geçtim, dükkânım yağma olsun
. . . .
Yunus ne hoş demişsin, bal ve şeker yemişsin
Ballar balını buldum, kovanım yağma olsun

diyordu Yunus. Yine o: «Derviş Yunus bu sözü, eğri büğrü söyleme — Seni sigaya çeker bir Molla Kasım gelir» diye şiirlerinin başına geleceği önceden haber veriyordu. Gerçekten de aradan yıllar geçtikten sonra Yunus'un ününden bezmiş olan bir Molla Kasım, onun deyişlerinden bin tanesini yırtıp suya saldı. Bin tanesini yele verdi. İki bin birincisi: «Ben dervişim deyene bir ün edesim gelir» diye başlıyordu. Bu şiiri sonuna kadar okuyup da sonunda kendi yaptığını Yunus'un önceden haber verdiğini görünce Molla Kasım kahrından ölecek raddeye geldi ve hemen bir dergâha kapılandı. Rivayet odur ki Yunus'un suya salınan ilâhilerini balıklar, yele verilenleri melekler durmadan söylemektedir.

Bütün Selçuklu devrinde ve Osmanlı devrinin büyük bir kısmında Türk şair ve fikir adamları edebî dil olarak Farsça'yı tercih edip İran edebiyatının etkisi ve zevkiyle eserler verirken Yunus Emre, basit halk diliyle hakiki şiir tadı veren birçok nefesler, ilâhiler meydana getirmiş, aruz vezninde ve divan uslûbuna benziyen şiirlerinde bile halk lehçesini ve öztürkçeyi kullanmıştır.

Mal sahibi, mülk sahibi
Hani bunun ilk sahibi
Mal da yalan, mülk de yalan
Var biraz da sen oyalan.

Yedigün arşivinden YUNUS EMRE

Karagöz

ONDÖRDÜNCÜ ASIR

TÜRK halk zekâsının bir ifade vasıtası olan Karagöz'ün; çeşitli yazılı kaynaklar, karagöz oynatanlar, bu sevimli kişinin yaşadığına inanan Anadolu halkının kuşaktan kuşağa söyledikleri, çelebinin Orhan Gazi (1326 - 1360) zamanında yaşadığında birleşirler. Nereli ve kimin oğlu olduğuna dair bilgimiz yoksa da altı yüzyıldan beri aramızda yaşayan Karagöz'ün mezarı Bursa'da, Çekirge'ye giden yol üzerindedir. Çok zarif bir türbedir.

HALK ve Karagözcüler arasındaki söylentiye göre, Sultan Orhan Bursa'da **Ulucami'i** yaptırırken, Karagöz camiin kurşun işlerinde, asıl adı Hacı Ehvat olan Hacivat da taş işlerinde çalışıyormuş. Mantığın, zarafetin, çelebiliğin örneği sayılan Hacivatla, kalenderliğin, rintliğin, doğru sözlülüğün ve özlüğün timsali olarak tanınan Karagöz, bu yapı işinde tanışırlar. Birbirlerinin sohbetinden o kadar hoşlanırlar ki, işe güce bakmaz olur, akşamlara kadar sohbet, şakalaşma ve tekerlemelerle vakit geçirirler. Bunların eğlenceli sohbetlerine dalan diğer işçiler de çalışamaz olurlar. Böylece de inşaat durur. Bir teftiş sırasında durumu öğrenen Orhan Bey, gazaba gelir ve camiin inşasının aksamasına sebep olan bu iki işçinin kafalarının kesilmesini emreder. Yine bu rivayete göre Hacivat, **Ulucami'in** mihrap tarafında bir çukura, Karagöz de Bursa Çekirge yolu üzerinde bir mezara gömülmüştür.

Karagöz ile Hacıvat için ikinci rivayete göre de onları idam ettiren Sultan Orhan değil, veziridir. Cami inşaatının teftişine vezir gelmiş, herkesin işi gücü bırakıp Karagöz ile Hacıvat'ı seyre daldığını görünce hiddetlenerek oracıkta kafalarını kestirmiştir. Karagöz'le Hacıvat da kesik başlarını, koltuklarının altına alarak doğruca Sultan Orhan'a şikâyete gitmişlerdir.

Üçüncü söylentinin yeri değişik. Anadolu'da yüzlere varan beyliklerin bulunduğu devir. Sivrihisar Beyi kendisine bir saray yaptırmak ister. Mimarı ve nedimi olan Hacivat işe başlar. Bir süre sonra dülger lâzım olur. Hacivat ta, yüzü maymun kadar çirkin, fakat gayet zeki, cerbezeli ve nükteli bir kişi bulup getirir. Bu adamın o kadar büyüleyici bir konuşması vardır ki diğer işçiler, bunun sözlerini dinlemekten işlerini ihmal ederler. Hattâ geceleri, ateşin etrafına toplanırlar ve bu adama hayatın derinliklerine dair sorular sorarlar. Bu adamın adı Karagöz'dür. Sivrihisar Beyi her cuma namazından sonra işyerini kontrol etmektedir. Bir de gelir bakar ki, işler geçen haftadan bir kıl payı ilerlememiş. Nedenini Hacivat'tan öğrenince hiddetlenerek Karagöz'ün başını kestirir.

Her üç söylentinin de sonu hemen hemen aynıdır. Birincisinde, iç acısı çekmeye başlayan padişahın acısını dindirmek isteyen Şeyh Küşteri, bir perde kurar, Hacivat ile Karagöz'ün deriden yapılmış tasvirlerini perde arkasından oynatıp onların şakalarını tekrarlayarak padişahı avutur, bu yüzden Karagöz oyununun beyaz perdeden ibaret sahnesine Türkiye'de Şeyh Küşteri Meydanı da denilir.

Hazret-i Sultan Orhan Rahmetullahtan berû
Yâdigâr-ı Şeyh Küşter'den becâdır pederimiz.

Üçüncü rivayette Karagöz'ü sahneye koyan arkadaşı Hacivat'tır.

Ölümleri bir hicran yaratan insanların hayallerini bir perdeye aksettirmek suretiyle doğan Karagöz oyunu, Türkçe birçok cümleleriyle hâfızalarda yer etmiş sözlerle zengin, güzel ve ahenklidir. Bu esas itibarıyle bir İstanbul Türkçesidir. Bu Türkçede zaman zaman sevimli halk tekerlemeleri tekrarlanır.

Karagöz ve oyunu yüzyıllar boyu yaşamıştır. Evliya Çelebi de; Karagöz ve Hacivat'ı Anadolu Selçukluları zamanında yaşamış olduklarını yer göstererek ve fıkralarıyle anlatır. 18. yüzyılda Üçüncü **Ahmet'in** yedi yaşındaki kızının evlenmesi münasebetiyle yazılan «surname» de, dört yerde perde kurulup hayal oynatıldığı yazılıdır.

Sultan Abdülaziz ile **Abdülhamit** devrinde Karagöz gerek sarayda, gerek halk arasında hayli rağbettedir. **Abdülhamit** devrinde Yıldız Sarayı'nda karagöz oynatıldığından bahseden merhum **Ahmet Rasim Bey, Mehmet** Efendi adındaki bir karagözcünün bir anısını «Muharrir Bu Ya» da yayınlamıştır.

«Bir gece karagöz oynatılması hakkında irade geldi. Perdeyi kurdum. Sıra gelmişti, şarkısına başladık:

Ay'a bak, yıldıza bak,
Şu karşıki kıza bak

diye okuyacaktım. Tam «Ay'a bak» dediğim esnada bir de perdenin sağ tarafına bakayım ki Sultan Hamit bizi seyretmiyor mu?.. Bir anda hatırıma «Yıldız» kelimesinin böyle bir yerde ağıza alınmasından dolayı sonunda karşılaşacağım akibet geldi ve

Aya bak, havaya bak,
Karşıki tavaya bak!

Dedim ve işin içinden sıyrıldım.»

Yedigün arşivinden

KARAGÖZ - HACİVAT

Timurlenk

1336 - 1405

ASYA fatihi diye şöhret yapmış komutan ve devlet başkanı. Semerkant yakınlarında Yeşilşehir'de doğdu. Cengiz soyundandır. Bir eli çolak, bir bacağı da savaştan ötürü topal olduğundan Aksak Temür (Timurlenk) adıyle bilinir. 36 yıl saltanat sürdü ve doğuda Çin'e, batıda Bizans'a, kuzeyde Moskova'ya kadar gelip dayanan bir imparatorluk kurdu. Ama ölümünden hemen sonra da imparatorluğu parçalandı. Türbesi Semerkant'tadır.

BARLAS adında bir boybeyinin oğlu olan Timur, daha küçük yaştayken zekâsı ve cesaretiyle çevresinin ilgisini çekti. İyi silâh kullanır ve güzel ata binerdi. O yaşlarda kumanda etmesini sever ve kendisini saydırmasını bilirdi. Gayet zeki ve bilgili bir hükümdar olan Timur, düşmanlarına karşı zalim olmakla beraber bilim adamlarına, şair ve sanatkârlara karşı sonsuz hürmeti ve sevgisi vardı. Dindar, ciddî ve doğru sözlüydü. Yalancıları ve kötü insanları hiç bir zaman affetmezdi. Timur, daha delikanlıyken ömür boyu izini taşıyacağı iki yara almış, çolak ve topal kalmıştı. Ama bu iki sakatlık onu Asya fâtihi olmaktan geri komadı. Cengiz İmparatorluğu'nu sürdürdü. Delhi'den İzmir'e ve Moskova'dan Amman denizine kadar yayılan bir imparatorluk kurdu. 1360 yılında henüz yirmi dört yaşındayken babası ölünce onun çevik kuvvetleri başına geçti. Kuzeyde Horasan, güneyde Çağatay hanlarına baş eğdirdi. İran'ın direncini kırarak merkezi Semerkant olan bir devlet kurdu. Doğu ve batıya aynı zamanda saldırdı. 1381 de orduları Moskova'yı kuşattı. Yaşlandığı sıralarda Anadolu'ya, Roma diyarına hücum etti.

İki büyük savaşçının, yani Yıldırım Bayezit ile Timur'un Ankara yakınında savaşları yaman oldu. Yıldırım: «Ben dünyaya silâh kullanmak ve benden önde olanı mutlaka yenmek için gelmişim» diyordu. Timur ise «Gökyüzünde nasıl bir tek Tanrı varsa yeryüzünde de bir tek hükümdar olacaktır, o da ben'im» diyordu. Timur'un filleri, Yıldırım'ın ordusundaki Hırvatların ihanetiyle bir araya gelince Ankara Savaşı'nı Asyalı kazandı ve I. Bayezit, kahrından öldü. Bu yenilgiyi gururuna yedirememişti. Timur'un bu zaferi, Doğu Roma, yani Bizans İmparatorluğu'nu Türklerin elinden ancak elli yıl için kurtarabilmiş, Bizans'a elli yıl nefes aldırmıştır.

Yenilgiden sonra Yıldırım'ı kabul eden Timur, çadırında son derece sinirli ve kahrolmuş bir haldeydi. Çünkü yendiği hükümdar kahramanlıkla şöhret kazanmış bir dindaşıydı. Timur'u müstehzî bir tebessümle kendisine bakar görünce Bayezit: «Allah'ın bedbaht ettiği bir insanla alay etmek sana yakışmaz!» diye bağırdı. Timur, şu cevabı verdi: «Alay etmiyorum. Allah'ın bu dünyayı senin gibi bir körle benim gibi bir topala bırakmasına gülüyorum!»

Altınordu devletini ortadan kaldırmakla Asya'da Türklüğe en büyük darbeyi indiren Timurlenk, Anadolu'yu parçalayarak Türklük adına ikinci büyük kötülüğü yapmış oldu. Ünlü tarihçi Hammer eserinde ondan şöyle sözetmektedir: «Saltanatı otuz altı seneyi bulduğu halde 36 oğul ve torun, 17 kız torun sahibi olarak dünyanın hâfızasında şehirler yıkan bir zalim ve insanlar öldüren en büyük katil olarak adı yaşamaktadır.»

Gerçekten de Timur'un hırsı doymak bilmiyordu. Dünyayı ele geçirmek için savaştan savaşa, istilâdan istilâya koşuyordu. Nitekim 1398'de Hindistan'a saldırdı. Orduları Delhi'yi ele geçirdi. Timur, bununla da yetinmedi. Çin'e yöneldi. Ama artık yaşlanmağa başlamıştı. Bu yorgunlukları, aksak vücudu kaldırmıyordu. Hazırlıklarını tamamladığı sırada öldü. Semerkant'ta kendisine muhteşem bir türbe yaptırmıştı. Bugün, o türbe bir sanat şaheseri olarak bütün dünyada bilinir.

Timurlenk, her ne kadar yakıp yıkan bir cihangir olarak tanınırsa da bu tamamiyle doğru değildir. Zaptettiği ülkelere gözdağı vermek için ordularının meydana getirdiği tahribatı gidermeğe de çalışmış, imar hareketlerine girişmiştir. Halkı birtakım ağır vergi ve baskılar altında ezdiği muhakkaktır. Hattâ, bir Nasrettin Hoca fıkrası, bunu gösterir:

Bir gün Timur, beslesinler diye Akşehir'e bir fil göndermiş. Fakir halk, bu hayvanın yedikleriyle başa çıkamamış. Nasrettin Hoca'dan, gidip Timur'la görüşmesini istemişler. Hoca «Hep beraber gidelim» demiş. Ama yolda, arkadaşları birer ikişer savuşmuşlar. Hoca tam otağa girerken peşinde kimse kalmadığını görünce şaşırmış ve Timur ne istediğini sorunca: «Efendimiz, Akşehir'e ihsan buyurduğunuz fil yalnızlıktan sıkılıyor, bir de dişisi için emir buyursanız» deyip hemşerilerinin korkaklıklarını cezalandırmış.

Timur İmparatorluğu, İskender İmparatorluğu gibi bütün güçlülüğüne rağmen kişinin kudretine bağlı kaldığından, onun ölümüyle dağılmıştır.

Topkapı müzesinden

Süleyman Çelebi

1360 - 1422

HALK arasında Süleyman Dede diye tanınır. Mevlit şairi Süleyman Çelebi'nin doğum tarihi kesinlikle bilinemememektedir. Ancak bazı tarihçiler 1360 yılını kabul ederler. Bursalıdır. İyi bir din eğitimi görmüştür. Çelebi ve Dede unvanlarına bakılarak kendisinin bir «Mevlevi dervişi» olduğu söylenir. Gençliğinde Şeyh Emir Sultan Buhârî'den ders almıştır. Türbesi Bursa'da, Çekirge yolu üzerindedir. Her yıl adına büyük ihtifal tertiplenmektedir.

DİN eserleri içinde, «Peygamber'in hayatını, karakterini anlatanlara «Siyer» denir. Bunlar arasında beş yüzyıldanberi doğum, ölüm, düğün gibi vesilelerle halk arasında okunan Süleyman Çelebi Mevlidinden başarılısı yoktur. Yüzyıllardan beri şehir ve kasabalarda, her sınıf halk, iyi veya kötü vesilelerle Mevlit'in tamamını veya konuyla ilgili bölümünü okumaktadır. Oysa, bütün Mevlit'in basılısı 47 sayfa tutar, küçük bir kitaptır. Ancak içindeki coşkun anlatım ve iman dilindeki âhenk bu eseri yaşatmaktadır. Süleyman Çelebi, Dördüncü Osmanlı Hükümdarı Yıldırım Bayezit devrinin tanınmış şair ve bilginlerindendir. Sağlığında, sultana divan imamlığı yapmış olduğu da bilinmektedir. Padişahın ölümünden sonra Bursa'daki Ulu Cami'e imam oldu. Eserini hangi tarihte yazdığı bilinmiyorsa da sebebi hakkında pek yaygın bir söylenti vardır: Bir gün Bursa camilerinde, muhtelif din adamlarının Hazreti Muhammed'i değişik yaşayışta anlattığını görünce üzülmüş ve hiç kimse değiştiremesin diye bir «Siyer-i nebî (Peygamber'in hayatı)» yazmağa karar vermiş. Siyer manzum olunca bunu elbette kimse değiştiremezdi. Bunun üzerine çok sade, ama gerçekten tesirli bir dille, Mevlid-i Şerîf'i yazmıştır.

Eser aslında altı bölümdür: Münacat (yakarış), Velâdet (doğum), Risalet (peygamber oluş), Miraç, Rıhlet (ölüm) ve Duâ.

Ama, halk arasında, ellerde dolaşan taş baskısı kopyalara daha birçok olay karıştırılmış ve Hazret-i Fâtıma'nın vefatı, geyik hikâyesi, güvercin hikâyesi, İbrahim Aleyhisselâm kıssası, kesik baş hikâyesi gibi birçok örnekler, bağımsız bölümler halini almıştır. Bunlardan Velâdet bölümü, eskiden çocukların okula başladıkları sırada yapılan âmin alaylarıyle doğumlarda, Vefat bölümü, ölümler dolayısıyle okutulan mevlitlerde tercih edilirdi. Ama bilhassa dinleyenleri çok tesir altında bırakan Vefat bölümünden çoğu zaman vazgeçilirdi.

Günlük toplum hayatının çeşitli safhalarında Mevlitten bölümler, ya da tamamını okumak geleneği daha ziyade Osmanlı Türkleri arasında çok yaygındı. İstanbul'da ilk Mevlid-i Şerîf, Ayasofya kilisesinin camie çevrilmesi dolayısıyle Fatih tarafından okutulmuştur. Buna karşılık, başka İslâm ülkelerinde, Anadolu Türkleri arasındaki kadar inanç ve coşkunlukla Mevlit okunmazdı. Musul'dan geçerken, Vali Ebubekir Hâzim Tepeyran bir hâtırasını anlatır: Bir hana inmişler. Hanın avlusunda bir yandan pilâv yiyip yağlı ellerini koltuklarına silen Araplar, bir yanda davul, dümbelek çalarak oynayanlar, bir yanda da beş on kişilik bir grup, hep birden avaz avaz haykırarak bir şeyler okumaktalarmış. Hâzim Bey ne oluyor diye sormuş ve hayret içinde Mevlit okunduğu cevabını almış.

Oysa büyük günlerde, gerek bir ailenin, gerek bütün bir toplumun ne heyecanla Mevlit okuduğunu, romancı Halide Edip Adıvar, «Sinekli Bakkal» isimli eserinde gayet güzel tasvir etmiştir.

Allah âdın zikr idêlim evvelâ
Vâcip oldur cümle işde her kula

beytiyle başlayan Mevlit'in ilk mısraı, «Besmele» nin en güzel ve doğru tercümesidir de. Süleyman Çelebi, gayet sade ve âhenkli bir dille yazdığı eserinin kolayca hâfızalarda yer etmesini bu âhenk sayesinde sağlamıştır.

Allah âdın kim ki en evvel ana
Her işi âsân ider Allah ana

Bu yüzden eseri en çok okunan kişi olmuştur. Aşağıdaki parça, büyük eserinden alınmıştır:

Âmine hatun Muhammed ânesi
Ol sedeften doğdu ol dür dânesi
Ol gice kim doğdu ol hayrülbeşer
Ânesi anda neler gördü neler
Didi gördüm ol habibin ânesi
Bir acep nur kim güneş pervanesi
Berk urup çıktı evimden nagehan
Göklere dek nur ile doldu cihan
Gökler açıldı ve fetholdu zulem
Üç melek gördüm elinde üç alem
Yarılıp divar çıktı nagehan
Üç bile hûri bana oldu iyan
Didiler oğlun gibi hiçbir oğul
Yaradılalı cihan gelmiş değül.

Süleyman Çelebi'nin Mevlid-i Nebevi'si, yüzyıllardanberi halk arasında hem inanıldığı, hem de gelenek halini aldığı için yaşamaktadır.